Χριστιανισμός και ηθική

Η ηθική φαίνεται, ή έτσι πρέπει να φαίνεται, ως ο ακρογωνιαίος λίθος της χριστιανικής θρησκείας για τους χριστιανούς. Πριν λίγες μέρες ακούσαμε την φράση του παραζαλισμένου από την θρησκεία και καταγόμενου από γενιές παπάδων, έξοχου κατά τα άλλα συγγραφέα, Fyodor Dostoyevsky *"χωρίς θεό όλα επιτρέπονται"* (Αδερφοί Καραμαζώφ), να επαναλαμβάνετε από τον λαλίστατο αρχιπαπά του Πειραιά Σεραφείμ, θέλοντας να εννοηθεί ότι ένας "άθεος" (ό,τι και να σημαίνει αυτό) είναι αξιωματικά ανήθικος. Αυτό είναι και ένα από τα όπλα του Χριστιανισμού, γιατί αν και χωρίς στοιχειώδη λογική ή τεκμηρίωση, έχει καταφέρει αυτή η ιδέα να είναι κοινή στους πιστούς του, όπως και ότι η ηθική προέρχεται από τον θεό τους.

Αν αγνοήσουμε ότι υπάρχουν χιλιάδες παραδείγματα θεϊστών και ειδικά χριστιανών και ακόμα ειδικότερα ατόμων εχόντων την "Θεία Χάρη", όπως λένε οι χριστιανοί για τους παπάδες και επισκόπους, που έχουν πέσει σε ιδιαίτερα σοβαρά ηθικά παραπτώματα, και αν αγνοήσουμε ότι όταν κατάφερε με την δύναμη του Καίσαρα ο Χριστιανισμός να επικρατήσει, σήμανε ο Μεσαίωνας και ήταν και μεσαίωνας στην ηθική, η ιδέα αυτή, ότι την ηθική την έχει δώσει ο Θεός, είναι πολύ παλιά .

Οι αρχαίοι Έλληνες γρήγορα ξεπέρασαν το θέμα κατανοώντας ότι η ηθική δεν ορίστηκε από κανένα θεό και είναι αποτέλεσμα κοινωνικής κατανόησης και πράξης, εξαρτάται τέλος από τον ίδιο τον άνθρωπο που είναι η βάση της κοινωνίας. Η φράση "το μέτρο πάντων είναι ο άνθρωπος", η γνωστή ρήση του Πρωταγόρα, συνοψίζει την προηγούμενη αυτή λογική. Ο Αριστοτέλης στα "Ηθικά Νικομάχεια" θεωρεί την ηθική αρετή, το ήθος, ως αποτέλεσμα του ομόηχου "έθους" δηλαδή του εθισμού, της συνήθειας. Η ηθική είναι λοιπόν προφανές ότι υπήρχε πριν την θεωρούμενη εμφάνιση του Ιησού και την εξάπλωση του Χριστιανισμού και είχε αναλυθεί σε βάθος από τους Έλληνες φιλοσόφους.

Υπάρχει ένα ερώτημα βέβαια: Υπάρχει μία ηθική σε όλους, ή πολλές ηθικές, και ποια είναι η σωστή; Από την στιγμή που ο φορέας της ηθικής είναι ο άνθρωπος, σαφώς και υπάρχουν πολλές ηθικές που διαμορφώνονται ανάλογα με την κοινωνία ή και την μικρο-κοινωνία και τις ιδιομορφίες της ή την ιστορία της.

Για να καταλάβουμε ότι όλοι έχουν ένα ηθικό κώδικα αλλά και την σχέση μικρο-κοινωνίας και κοινωνίας είναι η γνωστή φράση που λέει ο λαός μας "μεταξύ κατεργαρέων ειλικρίνεια", που δείχνει ότι πάντα υπάρχουν ηθικοί κανόνες άσχετα αν δεν είναι ίδιοι παντού. Ένα ενδιαφέρον παράδειγμα για να κατανοήσουμε το πως επηρεάζει την ηθική η κάθε κοινωνία είναι η θέση της γυναίκας στην αρχαία Αθήνα και αρχαία Σπάρτη, που έχω αναλύσει παλαιότερα. Υπάρχει μεγάλη διαφορά και εμφανίζεται ξεκάθαρα σαν αποτέλεσμα των κοινωνικών διαδικασιών και της κυρίαρχης ιδεολογίας της κάθε ξεχωριστής πόλης. Το συμπέρασμα που βγαίνει είναι ότι δεν υπάρχει καλύτερη ηθική, υπάρχει η καλύτερη για την συγκεκριμένη κοινωνία και μόνο σε επαφή με τα άλλα κοινωνικά μορφώματα γίνονται συγκρίσεις και ωσμώσεις στο να δημιουργηθεί μια νέα μέση ηθική. Με αυτά τα δεδομένα είναι προφανές ότι κρίνουμε την ηθική με τα σημερινά κριτήρια ηθικής της κοινωνίας, αυτά που γενικώς από την συνήθεια κυρίως αλλά και τους νόμους της κοινωνίας μας θεωρούνται αποδεκτά και σωστά, που και αυτά με την πάροδο του χρόνου αναδιαμορφώνονται εκ νέου. Το ίδιο συμβαίνει και με την ηθική της Εκκλησίας. Αν και είναι ο πιο συντηρητικός οργανισμός που υπάρχει, εκ των πραγμάτων επηρεάζεται σε ένα βαθμό από την κοινωνία. Για παράδειγμα, σήμερα δεν περιορίζονται οι γυναίκες στον γυναικωνίτη όπως πριν από μερικές δεκαετίες, γιατί άλλαξε η θέση της γυναίκας στην κοινωνία, ανεξάρτητα από το πως την βλέπει η ίδια η Εκκλησία.

Ας δούμε όμως τι λένε σήμερα οι άνθρωποι της Εκκλησίας και τι τα κείμενά τους, για να προσπαθήσουμε να καταλάβουμε, πέρα από τον σύγχρονο επηρεασμό τους, τι καταβολές έχει το δόγμα τους και πόσο σοβαρές μπορεί να είναι.

Στο κείμενο–σχεδίασμα για την χριστιανική θεώρηση της ηθικής που διδάσκεται στην Γ' Λυκείου, γραμμένο από την Ιωάννα Κομνηνού, αναφέρονται τα τρία κριτήρια ηθικής που χρησιμοποιούν υποτίθεται οι χριστιανοί για να μετρήσουν το καλό και το κακό. Αυτά είναι: Η Αλήθεια, η Αγάπη και η Ελευθερία (σ. 16).

Τρεις λέξεις με κακή ιστορία για τους χριστιανούς. Διότι η μοναδική αλήθεια που πιστεύουν είναι γραμμένη από άγνωστους συγγραφείς σε κακογραμμένους και ανασκευασμένους μύθους της Εποχής του Χαλκού και της εποχής των μεσσιανισμών, αγνοούν δε επιδεικτικά την επιστημονική αλήθεια παρά την αυξημένη της ακρίβεια. Ο όρος "Αγάπη" είναι μόνον για να ρίχνουν στάχτη στα μάτια των υπολοίπων, αντίθετα ούτε στα κείμενά τους ούτε στην ιστορική τους διαδρομή επέδειξαν αγάπη, και η μόνη σταθερή δραστηριότητα τους ήταν η διατήρηση της εξουσίας που έχουν. Ναι, αναφέρεται κάποια στιγμή "αγάπα τον

πλησίον σου" σε αντίθεση με άλλες προτροπές μίσους και διαχωρισμού όπως "όποιος δεν είναι μαζί μου είναι εναντίον μου", αλλά κανείς δεν ορίζει τον "πλησίον", και την απόστασή του από τον..."μακρίον" από την μια και από την άλλη το θέμα δεν είναι τα ωραία λόγια αλλά η πράξη -θα ξαναθυμίζω ότι η εποχή της πλήρους επικράτησης του χριστιανισμού της υποτιθέμενης "αγάπης" έφερε τον Μεσαίωνα.

Τέλος η Ελευθερία που αισθάνονται οι χριστιανοί είναι τόση όση θα έδινε και ένας δικτάτορας: "Μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις, αλλά αν δεν κάνεις το θέλημά μου κάηκες".

Παρακάτω, στην σελίδα 19, αναφέρει ποια είναι η θανάσιμη αμαρτία για τους χριστιανούς: "Η μόνη θανάσιμη αμαρτία είναι η αμετανοησία" και αυτή φυσικά αναφέρεται σαν μεταστροφή στον Χριστιανισμό. Δεν έχει σημασία πόσους έχεις σφάξει ή δολοφονήσει, αν μετανοήσεις σύμφωνα με την χριστιανική ηθική όλα είναι καλά. Επίσης, δεν έχει σημασία αν έχεις κάνει καλό στους γύρω σου και ζεις ηθικά αλλά αν έχεις απομακρυνθεί από τον Χριστιανισμό και δεν μετανόησες, είσαι χαμένος σύμφωνα με την χριστιανική ηθική, αν και αυτό δεν το γράφει, αυτό εδώ υπονοείται αλλά ξεκαθαρίζεται παρακάτω.

Στην σελίδα 21 αναφέρει την αντιεπιστημονική άποψη ότι η ζωή δεν έγινε μόνη της αλλά είναι δώρο του Ιεχωβά επειδή "αγαπούσε" τον άνθρωπο.

Στην σελίδα 27 μιλάει για την οικολογία. Εδώ την ευθύνη λέει ότι την έχει η τεχνολογία και η ηθική, μάλιστα στο κομμάτι της ηθικής (σ. 28) μας λέει ότι υπάρχει εσφαλμένη στάση του ανθρώπου γιατί η φύση δεν είναι κτήμα μας αλλά κτήμα του Ιεχωβά και εμείς διαχειριστές της. Φυσικά ξεχνάει εύσχημα την βιβλική αναφορά της Γένεσης, ότι ολόκληρος ο κόσμος, όλη η Φύση φτιάχθηκε για τον άνθρωπο, μάλιστα και τα ζώα έγιναν για να τον υπηρετούν (τον άνθρωπο φυσικά). Αν δεν βλέπεται εδώ διάκριση και ακραία αντιοικολογική συμπεριφορά, τότε κάποιος από τους δυο μας στραβά αρμενίζει. Τέλος φέρνει την ασκητική παράδοση σαν το άριστο παράδειγμα οικολογικού ήθους. Δεν ξέρω αν αναφέρεται στην προσπάθεια της επιχειρηματικής ανάδειξης της Βιστωνίδας που επειδή δεν έκατσε έγινε ανταλλαγή με εμπορικά ακίνητα που πουλήθηκαν σε δικές τους offshore, ή για τις ανεμογεννήτριες στην Σκύρο τα ηλιακά της Πεντέλης, ή τα γήπεδα γκολφ της μονής Τοπλού, όλα από "ευσεβείς οικολόγους ασκητές" αντίστοιχων μονών.

Μετά, στην σελίδα 29, μιλάει για το "Εγώ και οι άλλοι". Θέλοντας να μας πει ότι για την αλλοτρίωση, φταίνε ένα σωρό πράγματα και καταστάσεις εκτός φυσικά του Χριστιανισμού. Το πρόβλημα είναι, ότι ο χριστιανός, σύμφωνα με την στρεβλή ιδεολογία τους, κάνει ό,τι κάνει για έναν **απόλυτα ιδιοτελή λόγο**, να αποκτήσει την αιωνιότητα όπως φαντάζονται. Αυτό σημαίνει ότι τα ωραία λόγια περί αγάπης, αλτρουισμού κ.λπ. είναι ωραία λόγια, χωρίς ουσιαστικό αντίκρυσμα πέρα από την άκριτη σχετική φλυαρία.

Τέλος, καταλήγει με το κήρυγμα που είναι το μαστίγιο και το κερασάκι. Ποίος είναι ο εκκλησιαστικός άνθρωπος, και ποιος ο κοσμικός. *"Ο σωστός ο εκκλησιαστικός είναι αυτός που είναι βαπτισμένος και συμμετέχει στην Εκκλησία και πιστεύει στην Ανάσταση".* Αυτός δηλαδή που τελικά "δεν θα πεθάνει", γιατί "ο Χριστός (προσδιορισμός του Ιησού του φερόμενου και ως γιου του Ιεχωβά), με τον "θάνατό" του κατάργησε τον θάνατο". Ο κοσμικός θα πεθάνει αλλά δεν είναι μόνο αυτό ακολουθούν και άλλα που δεν λέει το κείμενο.

Αυτές τις παραλογίες εδραιωμένες σε ιστορικούς και προϊστορικούς μύθους, διδάσκονται τα παιδιά μας στην τρίτη Λυκείου από αυτούς τους ανθρώπους σαν την κα Κομνηνού. Δεν νομίζω ότι πρέπει να ξανααναφέρω ότι δεν υπάρχει καμιά απόδειξη ούτε καν ένδειξη ότι τα αναφερόμενα στα Ευαγγέλια, γεγονότα της δράσης του γιου του Γιαχβέ, επίσημα και απόκρυφα έχουν κάποια ιστορική ταύτιση με κάτι που καταγράφηκε για την περιοχή από τους δεκάδες ιστορικούς της εποχής, και ξέρουμε πλέον ο Χριστιανισμός εμφανίστηκε δειλά δειλά στην ιστορία έναν αιώνα αργότερα, όσοι διαβάζετε τα κείμενά μας θα το έχετε εμπεδώσει. (Για να κατανοηθεί η παραπληροφόρηση που γίνεται στα παιδιά μας πριν αναπτύξουν ακόμα το κριτήριο της κρίσης και της λογικής διαβάστε για το βιβλίο της Γ' Γυμνασίου, πως αναφέρει τις "δοκιμασίες" που πέρασε η Εκκλησία επί Τουρκοκρατίας).

Σε χριστιανικό ιστοτόπο που ασχολείται με το θέμα σε ποιο θεολογική βάση, διαβάζουμε ότι *"Ο άνθρωπος δεν είναι ο εισηγητής του κακού, δηλαδή ο αρχέκακος, αλλά θύμα του αρχέκακου, που είναι ο διάβολος. Αυτό διδάσκει η Αγία Γραφή και επιβεβαιώνει η καθημερινή ζωή".* Πάρα κάτω μαθαίνουμε ότι *"αιτία των παθών δεν είναι τα συναισθήματα ή οι επιθυμίες αλλά η άγνοια του Θεού"*, τρία είναι κατά αυτούς τα βασικά πάθη "η γαστριμαργία, η φιλαργυρία και η κενοδοξία". Για την γαστριμαργία λένε (καλά έχουν δει τις κοιλιές των περισσότερων παπάδων;) ότι γεννά την "πορνεία" και την "σαρκική ακαθαρσία" για την καταπολέμηση της γίνεται νηστεία. Η φιλαργυρία (καλά η Εκκλησία δεν

θησαυρίζει;), είναι η ρίζα όλων των κακών και γεννά την πλεονεξία την κλοπή και την αρπαγή, εδώ όμως δεν μας λέει πως καταπολεμάτε, ίσως να μην υπάρχει φάρμακο. Τέλος, η "κενοδοξία" (χρυσές μήτρες, μεταξωτά φορέματα και λιμουζίνες) οδηγεί στην υπερηφάνεια και τον φθόνο και το μοναδικό μέσο για την καταπολέμηση η "ταπείνωση". Μετά, μας λέει ότι υπάρχουν καλοί (σωματικοί πειρασμοί και θλίψη) και κακοί (ψυχικοί) πειρασμοί.

Το κείμενο έχει και συνέχεια, ιδιαίτερα κουραστική αν δεν συνηθίσει κάποιος την ορολογία, με την οποία λένε πολλά για αυτούς αλλά τίποτα σαν ουσία. Θα σταθώ στο γνωστό θέμα ότι δεν υπάρχει το κακό, αλλά όπως ισχυρίζονται είναι απουσία αγαθού. Αν θεωρείς ότι το αγαθό είναι ή προέρχεται από τον Θεό, μπορείς φυσικά να βγάλεις το πόρισμα ότι το κακό είναι η έλλειψη του θεού σου. Από την άλλη αν θέλεις να θεωρείς ή έτσι σου είπαν ότι ο Θεός είναι μόνο αγαθός δεν μπορείς να δεχθείς ότι το κακό έχει σχέση με αυτό και για τον λόγο αυτό οφείλεις να εφεύρεις τον αίτιο του κακού τον Διάβολο, και την μέθοδο που επηρεάζει τον άνθρωπο, δηλαδή αυτό που λένε οι χριστιανοί και "αυτεξούσιο".

Έχει ενδιαφέρον ότι στα κείμενα αυτά δεν αναφέρονται οι συνέπειες της κακής για τους χριστιανούς ηθικής που θα είναι όπως λένε η οδήγηση τους στην κόλαση, αλλά μόνο τα θετικά που είναι η αναμενόμενη αθανασία τους. Στο πρώτο κείμενο απλά αναφέρεται ότι ο κακός (ο κοσμικός άνθρωπος) θα πεθάνει. Το τι είναι η κόλαση και το πως αναστρέφουν τα κείμενα τους με απίθανες ερμηνείες για να μην φανταστεί κανείς ότι ο θεός τους είναι τόσο κακός, δηλαδή αυτός που θα καίει δισεκατομμύρια ανθρώπους αιώνια, το έχουμε παρουσιάσει σε παλαιότερη ανάρτηση.

Η γνώμη μου πάντως είναι, ότι το χειρότερο ηθικό στοιχείο της χριστιανικής διδασκαλίας είναι ακριβώς αυτό το τέλος. Το τέλος δηλαδή που υπόσχεται ή που απειλεί. Αυτό κάνει την χριστιανική ηθική αυστηρά προσωπική υπόθεση και μάλιστα ιδιοτελή και όχι κοινωνική. Άλλωστε τονίζεται συνέχεια με την ιδιαίτερη σχέση που πρέπει να καλλιεργήσει ο πιστός με τον θεό του και αναλύθηκε σε έναν βαθμό σε άλλη ανάρτηση για το βίωμα. Ο καλός χριστιανός δεν γίνεται καλός για το καλό της κοινωνίας, του συνόλου, της ανθρωπότητας, γίνεται καλός για να αρέσει στον θεό του αυτός ο ίδιος για να πάει στον Παράδεισο. Το κίνητρο είναι απόλυτα ιδιοτελές και τελικά αντικοινωνικό.

Το δεύτερο ανήθικο στοιχείο είναι της συγχώρεσης, που αν είναι ειλικρινής υποτίθεται ότι το τέλος της θα είναι η θέωση. Θα ρωτήσει κάποιος και ποιό είναι

το πρόβλημα, επειδή δεν έχουμε μετρητή ειλικρίνειας, ή επειδή θα θεωθεί πριν από μας και θα την πάθουμε σαν τον "καλό" αδερφό στην παραβολή του "άσωτου υιού"; Το πρόβλημα είναι ότι πολλοί χριστιανοί που πιστεύουν, έχουν ένα καλό θεολογικό αποκούμπι ώστε ό,τι κακό και να κάνουν, κάποια στιγμή θα εξομολογηθούν ή θα ταπεινωθούν και τελικά όλα θα πάνε καλά. Το πρόβλημα όμως στην κοινωνία έχει γίνει από αυτή την ηθική αναστολή. Δεν είναι τυχαίο ότι οι τακτικότεροι θαμώνες στις εκκλησίες είναι οι γέροι. Αρχίζουν οι τύψεις από την ζωή που έκαναν ελπίζοντας ότι κάποια στιγμή στο τέλος θα εξιλεωθούν και τώρα πλησιάζει αυτή η ώρα. Εδώ κολλάει και το γνωστό ανέκδοτο με το ποδήλατο του Emo Philips.

Τέλος, η ιδέα της ηθικής εκ θεού σε συνδυασμό με την ιδεοληψία του "θεϊκού σχεδίου", την στιγμή μάλιστα που ο ίδιος είναι άναρχος και κάνει ότι θέλει, μπερδεύει τους πιστούς σε ένα κυκεώνα να δικαιολογηθούν όλα τα καλά αλλά και τα στραβά και ανάποδα που συμβαίνουν στους ίδιους ή γύρω τους. Στον καθημερινό τους λόγο έχουμε πολλά παραδείγματα. Αν γίνει κάτι καλό είναι γιατί ο θεός μας προσέχει και μας αγαπά, αν γίνει κάτι κακό είναι γιατί μας δοκιμάζει ή για να ταπεινωθούμε. Το ίδιο και όταν συμβαίνει σε τρίτους: "ήταν καλός άνθρωπος και ο θεός του έφερε πολλά καλά", ή "παρόλο που ήταν άγιος ο θεός τον δοκίμαζε", αν κάποιος είναι κακός και του τύχουν κάποια άσχημα συμβάντα τότε "καλά έπαθε τον τιμώρησε ο θεός". Αν όμως είναι κακός αλλά όλα του πηγαίνουν εξαιρετικά, τότε "άγνωσται αι βουλαί του κυρίου" ή "θα τον τιμωρήσει στην άλλη ζωή". Αν συμβεί μια τραγική καταστροφή, τότε "άγνωσται αι βουλαί του θεού" ή μας τιμωρεί για τα αμαρτήματα μας (οι άλλοι φυσικά όχι οι χριστιανοί). Η ιδέα και η ιδεολογία που κρύβεται πίσω σε κάθε μια από αυτές τις καθημερινές κουβέντες είναι τραγική.

Στην κριτική στην χριστιανική ηθική που έκανε ο Sam Harris, σε μια 12λεπτη ομιλία από θρησκευτικό debate, αναφέρει:

- Την λάθος ηθική των χριστιανών και ειδικά αυτών που θεωρούν τον θεό σαν υπεύθυνο ενός "θεϊκού σχεδίου" που περιλαμβάνει συμπτωματικά δεκάδες καταστροφές ανθρώπων και ειδικά μικρών παιδιών κάθε λεπτό στον πλανήτη μας, με την αφοπλιστική λογική ότι ο θεός είναι "μυστηριώδης".
- Την άρνηση σωτηρίας όλων αυτών που για γεωγραφικούς λόγους πιστεύουν σε "λάθος θεό".
- Την αποδοχή ως θετικής της υποτιθέμενης μεταστροφής, ακόμα και του

ποιο στυγνού εγκληματία πριν την εκτέλεσή του ό,τι και να έχει κάνει.

- Την προκλητική "ασεμνότητα" αυτών που τα καλά που τους συμβαίνουν τα απευθύνουν στον θεό τους ενώ γύρω τους γίνεται χαμός.
- Το πως μπορεί να θεωρείται ηθικό και εκ θεού ένα βιβλίο (η Βίβλος) που προτρέπει στην δουλεία ή στην δολοφονία για φανταστικά εγκλήματα όπως η μαγεία.
- Την ιδιότητα ενός άναρχου θεού που δεν υποχρεούται σε κάποια ηθική δέσμευση, και ότι καταστροφικό αποφασίζει θεωρείται καλό και τελικά "ηθικό".
- Την πραγματική αδυναμία των χριστιανών εφόσον δέχονται αυτή την απαράδεκτη "ηθική", να καταδικάσουν την ηθική οποιαδήποτε φονταμενταλιστικής τρομοκρατικής εκδήλωσης των μουσουλμάνων εκτός από το ότι απευθύνεται σε "λάθος θεό", αφού άμα είχαν τον σωστό θεό, δεν θα υπήρχε πρόβλημα σύμφωνα με την θεωρία της "θεϊκής διοικήσεως".
- Το περίεργο είδος "θεϊκής αγάπης" που εξαρτά την σωτηρία από την απόλυτη πίστη σε αυτόν τον θεό, βασισμένη σε σαθρές αποδείξεις.
- Την ανηθικότητα της λογικής της "ανθρώπινης θυσίας" που ευαγγελίζεται ο Χριστιανισμός.

Οι Hauser και Singer έκαναν μια μελέτη πάνω στις Δέκα Εντολές, που θεωρούνται το απαύγασμα της ηθικής της Βίβλου. Τα σημαντικότερα σημεία της μελέτης είναι, ότι οι σύγχρονοι άνθρωποι, άθεοι και ένθεοι, έχουν κάποιους κοινούς κανόνες ηθικής που δεν επηρεάζονται από θεϊκές εντολές. Ένα άλλο σημαντικό στοιχείο είναι, ότι οι εντολές αυτές δεν αναφέρονται σε όλους τους ανθρώπους αλλά μόνο στους Ισραηλίτες, αφού υπάρχουν εκατοντάδες παραδείγματα στην Γραφή, ότι δεν ισχύουν σαν στάση των Ισραηλιτών ως προς τους αλλόφυλους, αφού και να τους δολοφονούν μπορούν και τις γυναίκες τους να επιθυμήσουν, και τα αγαθά τους. Τέλος κανείς χριστιανός δεν ακολουθεί την 6η εντολή παρά την αυστηρότητά της που περιλαμβάνει ακόμα και τα κτήνη, που δείχνει την σχετικότητα τους ακόμα και στις συνειδήσεις τους.

Ας δούμε όμως και μερικά δείγματα ηθικής από την Βίβλο…

Ανισότητα και ηθικότητα τιμωριών στις γραφές

Η γνωστή ιστορία του Ανανία που σκοτώθηκε υποτίθεται από τον θεό, γιατί είπε ψέματα και αυτός και η γυναίκα του. Το ψεματάκι ήταν ότι δεν έδωσαν το σύνολο των χρημάτων που πήραν από την πώληση του δικού τους αγρού, για να

συνεισφέρουν στο κοινό ταμείο, δηλαδή στον ταμία, δηλαδή στον Πέτρο, αλλά κράτησαν κάτι τις από τα δικά τους λεφτά για τα γεράματά τους (όχι βέβαια το ενάμιση δις ξένα λεφτά του Παντελεήμονα που τιμωρήθηκε από την Εκκλησία με...6μηνη αργία). Αυτό ήταν από ότι φαίνεται πολύ μεγάλο αμάρτημα και τιμωρήθηκε άμεσα, με ξαφνικό θάνατο και αυτός και η γυναίκα του, όχι για τα χρήματα, προσέξτε, αλλά για το μεγάλο ψέμα (η ΟΟΔΕ έτσι μας λέει).

Ένα επίσης ψέμα, ή μάλλον τρία στην σειρά, είπε ο ίδιος ο Πέτρος, αναφερόμενος όμως για τον ίδιο τον θεό του τον Ιησού που τον απαρνήθηκε τρεις φορές και μάλιστα υποτίθεται ότι προειδοποιήθηκε ότι θα το κάνει. Εδώ δεν είχαμε τιμωρία. Αν και το ψέμα ήταν αντίστοιχο και εις τριπλούν όπως είπαμε και ο Πέτρος ήταν προετοιμασμένος, ο Ιησούς ο ίδιος τον συγχώρεσε, όχι φυσικά όπως τον Ανανία και την γυναίκα του. Ψέματα και απάτες που δεν τιμωρούνται υπάρχουν εκατοντάδες στην Αγ. Γραφή, όπως το ενδιαφέρον κατά τα άλλα κόλπο της "αδερφής" των Πατριαρχών που θα δούμε παρακάτω.

Μέσα στα κείμενα έχουμε χιλιάδες αλλοπρόσαλλα παραδείγματα όπως την δολοφονία 42 μικρών σκανταλιάρικων παιδιών, που κορόιδεψαν τον φαλακρό προφήτη Ελισσαιέ και αυτός από αγάπη τα καταράστηκε (Βασιλέων Δ', 2: 23-24).

Την γνωστή συμπεριφορά της πόρνης Θάμαρ που αποπλάνησε με τέχνασμα τον πεθερό της (Γένεσις, 38: 14-19) και έγινε εβραϊκό αλλά κυρίως χριστιανικό σύμβολο (αναφέρεται μάλιστα και στον χριστιανικό γάμο ως πρότυπο το δακτυλίδι που πήρε σαν λάφυρο από την πορνεία). Αντίστοιχα ο Αυνάν επειδή δεν "εγνώρισε" την Θαμάρ (επειδή ήταν γυναίκα του θανόντος αδερφού του) και έχυνε εκτός αυτής το σπέρμα του, αμέσως θανατώθηκε από τον θεό, αφού ο θεός νωρίτερα θανάτωσε τον άνδρα της τον Ηρ αδερφό του Αυνάν, επειδή ήταν...πονηρός (Γένεσις, 27: 8-10).

Η έκδοση και πορνεία των γυναικών των πατριαρχών (Σάρρας και Ρεβέκας). Στην πρώτη περίπτωση ο αρχιμάγος Αβραάμ ξεγελάει λέγοντας ψέματα στον Φαραώ (Γένεσις, 12: 13) και στην δεύτερη στον Αβιμελέχ (Γένεσις, 20: 1) με τον ίδιο ακριβώς τρόπο. Παρουσιάζει την γυναίκα του σαν αδερφή του, ο βασιλιάς ενδιαφέρεται να την παντρευτεί και ενώ η Σάρρα βρίσκεται στο παλάτι ήδη και προετοιμάζετε ο γάμος, αρχίζουν και συμβαίνουν διάφορα κακά και όταν ο βασιλιάς προσπαθεί να καταλάβει τι συμβαίνει και μαθαίνει την αλήθεια, τους διώχνει φορτώνοντάς τους με έναν σωρό πλούτη για να μην ξαναγυρίσουν, κατανοώντας το επικίνδυνο ποιόν τους. Το κόλπο της "αδελφής" πρέπει να ήταν

ιδιαίτερα αποδοτικό γιατί το εφάρμοσε και ο γιος του Αβραάμ ο Ισαάκ πάλι στον Αβιμελέχ (Γένεσις, 26: 7) αφού έχει αποδειχθεί ήδη μια φορά θύμα. Αυτή τη φορά ο Ισαάκ παίρνει "ελευθέρας" για να κινείται σε όλη την περιοχή με βασιλική διαταγή και να κάνει τα μαγικά του κόλπα στα πηγάδια της περιοχής χωρίς να τον ενοχλεί κανείς. Θα μου πει κανείς ότι είχαν τον θεό μαζί τους άρα και "ο σκοπός αγιάζει τα μέσα".

Ο Ιεφθάε συγκέντρωσε τους Γαλααδίτες και έσφαξαν 42 χιλίαδες Εφραιμίτες με κριτήριο αν μπορούσαν να αρθρώσουν σωστά μια λέξη, την λέξη "Σχίββωλεθ" (Κριτές, 12: 5-6).

Ο Λωτ, όταν οι ακόλαστοι Σοδομίτες ήθελαν να "γνωρίσουν" (με την βιβλική πάντα έννοια) τους προσκεκλημένους του, αυτός με μεγάλη ευκολία τους προσφέρει τις κόρες του εκθειάζοντας μάλιστα την παρθενία τους. *"Κάντε τις"*, έλεγε, *"ό,τι σας είναι αρεστό"* (Γένεσις, 19: 1-8). Τελικά το έκανε ο ίδιος μόνος του αργότερα, αφού βίασε και τις δύο κόρες (φυσικά η Αγία Γραφή λέει ότι οι κόρες οι ίδιες βίασαν τον πατέρα αφού τον μέθυσαν (Γένεσις, 19: 30-38), αλλά είναι γνωστό ότι πριν τον Φρόιντ, ευχαρίστως οι χριστιανοί απέδιδαν στα παιδιά τις ακόλαστες επιθυμίες τους).

Έχουμε επίσης δύο ανθρωποθυσίες για χάρη του Ιεχωβά. Η μία που (θυμίζει αντιγραφή της Ιφιγένειας) τελικά αποσοβήθηκε την τελευταία στιγμή, είναι η γνωστή θυσία του Αβραάμ (Γένεσις, 22) που ετοιμαζόταν να σφάξει τον μονάκριβο γιο του προς χάρη και απαίτηση του θεού του. Την τελευταία στιγμή ο θεός Ιεχωβάς, που "πλημμυρίζει από αγάπη", αποσόβησε την θυσία και ο Ισαάκ την γλύτωσε. Δεν είχε όμως την ίδια τύχη της αγάπης του θεούς της η μονάκριβη κόρη του Ιεφθάε που την έψησε ζωντανή ο καταλυπημένος πατέρας της προς χάριν του Ιεχωβά. Η ανθρωποθυσία αυτή έγινε επειδή ο Ιεφθάε κατατρόπωσε τους κακούς Αμμωνίτες και δεν φαντάστηκε ότι γυρνώντας σπίτι ο πρώτος άνθρωπος που θα συναντούσε θα ήταν η κόρη του -για την γυναίκα προφανώς δεν θα υπήρχε πρόβλημα (Κριτές, 11: 30-40).

Η επιβολή της Εκκλησίας δημιούργησε και άλλα τραγελαφικά. Όπως το θέμα του "περιούσιου λαού". Αυτό για τους Εβραίους ήταν λογικό, θεός τους ήταν γιατί να μην αισθάνονται και να διαλαλούν ως περιούσιοι. Σήμερα όμως η ιδέα ότι ένας θεός υποτίθεται όλων των λαών και φυλών, επέλεξε δηλαδή διαχώρισε έναν λαό σαν ιδιαίτερο από τους άλλους τους φτυμένους, και όταν υποτίθεται έστειλε τον γιο του και δεν τον πίστεψαν οι "ιδιαίτεροι" σταμάτησε να τους θεωρεί

“περιούσιους”, είναι πέρα για πέρα εκτός λογικής, ανθρωπιάς και ηθικής.

Γενικά δηλαδή, από πλευράς Θεού δεν υπάρχει σταθερότητα στην αντιμετώπιση έκνομων ή ανήθικων καταστάσεων αλλά όπως λάχει, ενώ συχνά τις δημιουργεί ο ίδιος και τις επιβραβεύει. Για τον λόγο αυτό και οι χριστιανοί λένε συχνά “Άγνωσται αι βουλαί του Κυρίου”, αφού δεν υπάρχει καμιά λογική για την ηθική του που να μπορούν να αντιτάξουν. Όπως είπαμε, ο Θεός είναι αναρχικός ή κομψά “άναρχος”. Και την ηθική, που υποτίθεται θέλει να επιβάλλει στην ανθρωπότητα, αυτός πρώτος καταστρατηγεί.

Φυσικά υπάρχουν αρκετά άρθρα, όπως “Οι οικογενειακές ηθικές αξίες στην Αγία Γραφή”, που θα δείτε με όλες τις σχετικές βιβλικές παραπομπές την “θεϊκή” ηθική στις οικογενειακές αξίες όπως αναφέρονται τόσο στην Παλαιά όσο και στην Καινή Διαθήκη. Ή “Στον Χριστιανισμό η Ηθική δεν έχει σημεία επαφής με την Ζωή” για επιπλέον διερεύνηση του θέματος.

Τελικά, η χριστιανική ηθική δεν βοήθησε την ανθρωπότητα. Όσο επικράτησε ο χριστιανισμός και η Εκκλησία είχαμε μια από τις χειρότερες εποχές, την εποχή του Μεσαίωνα. Η σύγχρονη ηθική έχει ευτυχώς απεμπλακεί σε μεγάλο βαθμό από την Βίβλο και τον χριστιανισμό, παρά τις προσπάθειες που κάνει συνέχεια η Εκκλησία για πισωγύρισμα. Το πρόβλημα είναι ότι η Εκκλησία έχει μεγάλη δύναμη στην ελληνική εξουσία, στα ΜΜΕ, και στα περισσότερα κόμματα, ώστε να καθυστερεί την εξέλιξη και να ονειρεύεται ακόμα δόξες Βυζαντίου.

Φιλίστωρ